

Internetconsultatie Afschaffing van de tegemoetkoming voor arbeidsongeschikten

Het wetsvoorstel beoogt een probleem op te lossen dat door de overheid zelf is geschapen en met oneigenlijke middelen.

In het verleden kregen álle chronisch zieken en gehandicapten een tegemoetkoming onder de Wtcg. In die zin is het probleem door de overheid zelf geschapen, door bij versoeringen in het verleden de doelgroep in te perken tot mensen met een arbeidsongeschiktheidsuitkering.

De Wtcg was bedoeld voor chronisch zieken en gehandicapten die geconfronteerd werden met meerkosten door problemen die zij met hun gezondheid ervaren. Bij deze meerkosten ging het niet om verzekerde zorg maar om kosten die samenhangen met de gezondheidsproblemen waarmee deze mensen kampen, zoals hogere stookkosten, vervoerskosten voor geneeskundige hulp en extra kosten voor kleding of beddengoed of medicatie die niet vergoed wordt of de aanschaf van hulpmiddelen die niet onder de zorgverzekering vallen.

De 'ruil' met een lager eigen risico is daarmee een oneigenlijke, omdat het hier expliciet niet ging en gaat om verzekerde zorgkosten.

Als argument om de huidige tegemoetkoming voor arbeidsongeschikten af te schaffen rept de MvT dat deze te weinig specifiek en daarmee niet doelmatig en doeltreffend is. Het verlagen van het eigen risico is nog minder specifiek. Ook mensen met een gevulde portemonnee en eenmalige zorgkosten profiteren hiervan. Zo zullen bijvoorbeeld ook mensen die hun arm of been breken profiteren van dit verlaagde eigen risico. Mensen die wellicht die kosten heel goed kunnen dragen. In ieder geval zijn die (meestal eenmalige) kosten onvergelijkbaar met de extra gezondheidskosten die chronisch zieken en gehandicapten ieder jaar weer maken. Daarmee is dit niet doeltreffend noch doelmatig.

Dit nieuwe wetsvoorstel rept van meer gelijkheid. Maar ongelijke gevallen hoeven niet gelijk behandeld te worden. Door dat wel te doen, vergroot je juist ongelijkheid.

De MvT rept van ongelijkheid tussen chronisch zieken die wel en geen uitkering ontvangen en dat het schrappen van de tegemoetkoming deze ongelijkheid opheft. Los van dat je ook precies de tegenovergestelde oplossing zou kunnen kiezen om deze zogenaamde ongelijkheid op te heffen, zijn daarbij ten minste de volgende twee zaken over het hoofd gezien:

- Je zou kunnen vooronderstellen dat mensen die een uitkering krijgen omdat ze (gedeeltelijk) niet meer kunnen werken zeker zijn en dus ook meer extra kosten maken dan mensen met een chronische ziekte die nog wel in staat zijn te werken. Daarnaast zijn dit mensen die al een inkomensval hebben gemaakt van minimaal 30% en vaak (veel) meer en qua belastingen het voordeel van de arbeidskorting moeten missen. Dat laatste alleen kan nog eens honderden euro's per jaar schelen.
- De Wtcg was de meest eerlijke verdeling (hoewel niet zonder problemen), omdat bijvoorbeeld chronisch zieke ZZP'ers (een groep die nu buiten de boot valt) ook een tegemoetkoming kregen. Bij het afschaffen van de Wtcg is dit via verschillende sporen gepoogd op te lossen. Niet alleen via de tegemoetkoming voor arbeidsongeschikten, maar juist ook decentraal via gemeenten, bijvoorbeeld door het aanbieden van een zorgverzekering voor minima waar geen eigen risico aan verbonden is en via de WMO. Het is dus niet zo dat alleen mensen die een arbeidsongeschiktheidsuitkering krijgen gecompenseerd werden en worden voor het wegvallen van de Wtcg. In die zin is de door de wetgever ervaren ongelijkheid deels niet bestaand.

Al met al lijkt dit een pure bezuinigingsmaatregel te zijn met oneigenlijke (doel)argumentatie waarin de geschiedenis van deze tegemoetkoming te weinig is meegenomen en die niet voldoende in

samenhang is gezien met andere maatregelen, zoals het opnieuw inkomensafhankelijk maken van de WMO, die deels dezelfde groep zal treffen.

Ik hoop op een goed advies van de Raad van State – en dat daar naar geluisterd zal worden.